

СТИВЪН КИНГ ТРАКАЩАТА ЧЕЛЮСТ

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Да погледне във витрината бе все едно да погледне през мръсно стъкло в средата на детството си, годините между седем и четиринадесет, когато той бе направо пленен от такива неща. Хоган се надвеси по-близо, забрави усиливащия се вой на вятъра отвън и звука на пясъка, който се удряше в прозорците. Витрината бе пълна с невероятни джунджурии, повечето от тях несъмнено произведени в Тайван и Корея, но нямаше никакво съмнение, че в целия този безпорядък имаше нещо, което си струва. Това бе най-голямата Тракаща Челюст, която той бе виждал някога. Освен това бе единствената, която бе виждал с крака — големи оранжеви картонени обувки с бели връзки. Върхът на сладоледа.

Хоган погледна дебеланката зад тезгяха. Тя носеше фланелка, на която пишеше НЕВАДА Е ИЗБРАНА ОТ БОГА (думите се издуваха или потъваха по извивката на огромните ѝ гърди) и около един декар джинси на задника.

В момента подаваше пакет цигари на бледен младеж, чиято дълга руса коса бе завързана отзад на конска опашка с връзка от гуменка. Младежът, който имаше лице на интелигентен лабораторен плъх, плащаше с дребни монети, които щателно отброяваше в мръсната си ръка.

— Извинявайте, госпожо — обади се Хоган.

Тя го погледна за миг и след това задната врата се отвори. Влезе сух мъж, който носеше кърпа над устата и носа си. Вятърът вдигна пустинен пясък около него като циклон и повдигна мацето върху календара на Валволайн забоден на стената. Новодошлият тикаше някаква ръчна количка. На нея бяха натъпкани три телени клетки. В най-горната имаше паяк тарангула. В клетките под нея имаше две гърмящи змии. Те бързо се навиваха в спирала и се отпускаха, като клатеха възбудено опашки.

— Затвори проклетата врата, Скутър, да не си роден в хамбар? — излая жената зад тезгяха.

Той я изгледа рязко, очите му бяха зачервени и раздразнени от пясъчната буря.

— Я ме остави на мира, жено! Не виждаш ли, че ръцете ми са заети? Къде са ти зъркелите? За Бога! — Той пресегна за количката и захлопна вратата. Танцуващият пясък се изсипа върху пода и той изтегли количката към склада отзад, като продължи да мърмори.

— Това последните ли са? — попита жената.

— С изключение на вълка. — Той го произнасяше „вълка“. — Ще го натикам отзад в пристройката до бензиновите помпи.

— Няма да ти позволя да го направиш — отвърна му жената. — Ууф е нашата основна атракция, ако случайно си забравил. Тук ще го вкараш. По радиото казаха, че времето ще стане още по-лошо, преди да се оправи. Много по-лошо.

— Ти кого мислиш, че будалкаш? — Костеливият мъж (съпругът ѝ, предположи Хоган) стоеше и я наблюдаваше с отегчена непреклонност и агресивност, ръцете му бяха на кръста.

— Проклетият звяр е само един нещастен койот от Минесота, и така ще го нарече всеки, който го зърне, макар и само за минута.

Вятърът свиреше и виеше по стрехите на Крайпътния магазин и Зоокът на Скутър и хвърляше шепи сух пясък срещу стъклата. Времето явно се влошаваше и Хоган можеше само да се осланя на провидението, че ще успее да се измъкне оттук. Бе обещал на Лита и Джак да се върне до седем, най-късно осем, а той бе човек, който обичаше да спазва обещанията си.

— Просто се погрижи за него — каза едрата жена и се обърна раздражено към момчето с лице на плъх.

— Госпожо? — каза отново Хоган.

— Почакай само минута, задръж малко — каза госпожа Скутър. Тя говореше така, сякаш бе отегчена от тълпа нетърпеливи клиенти, въпреки, че Хоган и момчето с лице на плах бяха всъщност единствените клиенти.

— Не ти стигат десет цента, Съни Джим — каза тя на русото хлапе, след като хвърли бърз поглед на разхвърлените върху тезгяха монети.

Момчето я изгледа с широко отворени, невинни очи.

— Предполагам, че можеш да ми ги отпуснеш на вересия?

— Съмнявам се, че римският папа пуши сто милиметрови „Мерит’с“, но ако пушеше и на него нямаше да му ги дам на вересия.

Изражението на оскърбена невинност изчезна. Момчето с лице на плъх я изгледа с намусена враждебност за миг (това изражение много повече пасваше на лицето на хлапето, помисли си Хоган) и след това отново започна да тършува из джобовете си.

Забрави за това и се разкарай отгук, помисли Хоган. Никога няма да се добереш до Лос Анджелис до осем, освен ако не тръгнеш сега, независимо дали има или няма пясъчна буря. Това е едно от тези места, където имат само две скорости — бавна и на място. Вече сипа бензин и плати за него, така че излез от играта и се върни обратно на пътя, преди бурята да стане още по-страшна.

Той почти последва добрия съвет от лявото полукълбо на мозъка си... и след това отново погледна към Тракащата челюст на витрината, Тракащата челюст върху тези огромни оранжеви картонени обувки. И белите гети. Те бяха наистина страхотни. Джак щеше да ги хареса, каза му дясното полукълбо. И да ти кажа истината Бил, стари приятелю, даже ако Джак не ги хареса, ти ги искаш. Може би ще видиш още един комплект Супер Тракаща Челюст на някое друго място, всичко е възможно в живота ти, но такава, която може да ходи на големи оранжеви крака? Ъхъ, наистина се съмнявам. Този път той послуша дясното полукълбо и... всичко, което последва бе резултат на това.

Момчето с конската опашка продължи да ровичка из джобовете си, мрачното изражение на лицето му се задълбочаваше всеки път, когато изваждаше празната си ръка. Хоган не бе любител на пушенето — баща му, който пушеше по два пакета цигари на ден, бе починал от рак в белите дробове, но той си представи колко чакане още му предстои, ако не направи нещо сега.

— Хей, момче?

Момчето се обърна и Хоган му подаде двадесет и петцентова монета.

— Хей! Благодаря ти, човече!

— Няма защо.

Момчето се заплати с пълната госпожа Скутър, пъкна цигарите в един от джобовете си и пусна рестото от петнадесет цента в другия. Той не предложи да върне остатъка на Хоган, който всъщност и не го и очакваше. Такива бяха днес момчетата и момичетата — те кръстосваха магистралите от крайбрежие до крайбрежие, като се оставаха вятърът да ги носи като семена на плевели. Може би винаги са били такива, но според него сегашното поколение изглеждаше едновременно

неприятно и малко заплашително, като змиите, които Скутър държеше в задната стая.

Змии като в тези малки крайпътни менажерии не можеха да те убият, два пъти седмично изстискваха отровата им и я продаваха в клиниките, които произвеждаха различни лекарства от нея. В това можеше да бъде сигурен, така както скитниците се появяваха в местната банка за кръвна плазма всеки вторник и четвъртък. Но змиите можеха да те ухапят така, че да ти причинят страхотна болка, ако се приближиш прекалено близко до тях и ако ги разсърдиш. Това, помисли си Хоган, бе нещото, което ги сближаваше с днешното поколение деца на пътя.

Госпожа Скутър се приближи, поклащайки се до тезгяха, думите на фланелката ѝ плаваха нагоре-надолу и от едната страна към другата.

— Ти какво искаш? — попита тя. Гласът ѝ бе все още груб. Западът имаше репутацията на приветливо място и през двадесетте години, които бе прекарал като търговец там Хоган бе осъзнал, че тази слава бе до известна степен заслужена, но жената имаше цялото очарование на продавачка в Бруклин, която е била обирана три пъти през последните две седмици. Хоган предположи, че нейният тип е разпространен в Новия Запад не по-малко, отколкото новото поколение деца на пътя. Тъжно, но факт.

— Колко струва тази челюст? — попита Хоган, като посочи през мръсното стъкло на това, което носеше знака СУПЕР ТРАКАЩА ЧЕЛЮСТ — ТЯ МОЖЕ ДА ХОДИ! Витрината бе напълнена с редица нови артикули: китайски изтръгвачки на пръсти, емфието на д-р Уоки, дъвка с черен пипер, пакети цигари-бомбички (Страхотен Майтап според надписа на пакета им, — Хоган предположи, че най-вероятно те бяха сигурен начин да ти избият зъбите) рентгенови очила, пластмасова маса, като от повърнатото (Толкова реалистично!) и празнични сирени.

— Не зная — каза госпожа Скутър. — Чудя се, къде ли се е дянала кутията?

Челюстта бе единственият предмет на витрината, който не бе опакован, но тя наистина бе супер, мегасупер, пет пъти по-голяма от комплектите навиващи се челюсти, които толкова го забавляваха, когато бе малко момче, което живееше в щата Мейн. Ако махнеш краката ѝ, които бяха поставени за майтап, челюстта щеше да прилича

на зъбите на някакъв паднал библейски гигант — кътниците бяха големи бели блокове, а кучешките зъби приличаха на колчета за палатка, потънали в невероятно червени пластмасови венци. Някакъв ключ стърчеше от единия от венците. Зъбите бяха пристегнати в челюст от дебела гумена лента.

Госпожа Скутър издуха праха от Тракащата челюст, след това я завъртя и потърси на подметките на оранжевите обувки стикер с цената. Не можа да намери такъв.

— Не зная — каза тя троснато, като изгледа Хоган така, сякаш той бе свалил етиката с цената сам. — Само Скутър ще купи такъв боклук. Въргаля се тук, откакто Ной излезе от ковчега си. Ще трябва да попитам мъжа ми.

Хоган изпита внезапна умора от жената и от Крайпътния Магазин и Зоокът на Скутър. Тракащата челюст бе страхотна, и Джек неминуемо щеше да я хареса, но той бе обещал — да се върне най-късно в осем.

— Няма значение — каза той. — Това бе само...

— Тези зъби ги продаваха за 15.95 долара, ако можете да повярвате — каза Скутър някъде зад тях. — Те не са просто пластмасови — това са метални зъби, боядисани в бяло. Ако работеха, могат да те ухапят ужасно... но тя ги изпусна на пода преди две-три години, докато чистеше праха от вътрешността на витрината и те се прецакаха.

— О — каза Хоган, очевидно разочарован. — Много неприятно. За първи път виждам тракаща челюст с крака.

— Сега е фрашкано с такива — каза Скутър. — Продават ги в антикварните магазини в Лас Вегас и Драй Спрингс. Но никога не съм виждал такъв огромен комплект. Беше голям майтап да ги наблюдаваш как ходят по пода и тракат като крокодил. Жалко, че старата ги изтърва.

Скутър я изгледа, но жена му гледаше навън към наветия от вятъра пясък. На лицето ѝ имаше изражение, което Хоган не можеше да разгадае — дали бе тъга или отвращение или и двете?

Скутър погледна към Хоган:

— Мога да ти пусна тракащата челюст за три и петдесет, ако я поискаш. Гледаме да ги разкараме тези реликви. Този тезгях ще го използваме за видеоклуб. — Той затвори вратата на склада. Кърпата

сега бе смъкната надолу, лежеше върху прашната предница на ризата му. Лицето му бе бледо и прекалено издължено. Хоган видя това, което сигурно бе сянката на сериозна болест да преминава под пустинния му загар.

— Няма да направиш това, Скутър! — изсъска голямата жена и се обърна към него... почти върху него.

— Я ми се разкарай от главата — отвърна й Скутър. — От теб ме заболяват чак пломбите на зъбите.

— Казах ти да донесеш Ууф...

— Майра, ако искаш да го докараш в склада, иди и го донеси сама. — Той пристъпи към нея и Хоган се изненада — направо се удиви, — когато тя отстъпи. — Това е само един скапан Койот от Минесота. Само за три долара, приятелю, и тази Тракаща Челюст е твоя. Ако пуснеш още един долар, можеш да вземеш и вълка на Майра. Ако пуснеш петарка, цялото това място е твое. Абе, то не струва и кучешко лайно, откакто магистралата го разполови.

Дългокосият хлапак стоеше до вратата и разкъсваше пакета цигари, които Хоган му бе помогнал да закупи и наблюдаваше тази малка комична опера с изражение на просташко задоволство. Мъничките му сиво-зелени очи блестяха, непрекъснато сновяха между Скутър и жена му.

— Я върви по дяволите — каза Майра пресипнало и Хоган осъзна, че дебеланата е на ръба да се разплаче. — Ако ти не отидеш за моето мъниче, аз ще отида. — Тя премина покрай него, за малко да го отнесе с една от гърдите си, голяма като канара. Хоган си помисли, че ако тази гръд бе докоснала оня дребосък, щеше да го събори на земята.

— Слушайте — каза Хоган. — Мисля, че ми е време да си тръгвам.

— О, по дяволите — каза Скутър. — Не обръщайте внимание на Майра. Болен съм от рак и тя го знае и страда, но не е мой проблем, че трудно излиза на глава с мен. Вземай проклетите зъби. Сигурен съм, че синчето ти ще ги хареса. Освен това, предполагам, че просто някакво колелце е излязло от релсите. Мисля, че някой по-сръчен тип ще ги оправи и те отново ще вървят и тракат.

Той се огледа наоколо, изражението му бе безпомощно и замислено. Навън вятърът засвири пронизително, когато хлапето отвори вратата и излезе навън. Очевидно бе решило, че шоуто вече е

свършило. Облак ситен пясък се завъртя по прохода, между консервите и кучешката храна.

— Някога самият аз бях много сръчен майстор — сподели Скутър.

Хоган не отговори в продължение на цяла вечност. Той не можа да измисли нищо — абсолютно нищо. Погледна към Страхотната Тракаща челюст, която стоеше на издрасканата полица под замазаната витрина, отчаяно му се искаше да наруши тишината (сега, когато Скутър стоеше точно срещу него, той видя, че очите му са огромни и тъмни, блестяха от болка и някаква тежка дрога... дарвон или може би морфин) и той произнесе първите думи, които му хрумнаха:

— За Бога, Тракащата челюст съвсем не прилича на счупена.

Той повдигна зъбите. Те наистина бяха метални — прекалено тежки, за да бъдат от някакъв друг материал — и когато погледна през леко раздалечените челюсти, той се изненада от размера на пружината, която завърташе тази играчка. Той предположи, че точно такава пружина е необходима, за да накара зъбите не само да тракат, но и да ходят. Какво бе казал Скутър? Тези зъби могат така да те ухапят, че да ти се стъжни. Хоган натисна дебелия гумена лента, за да опита, след това я свали. Той продължи да зяпа към зъбите, така че да не се налага да среща тъмните, обсебени от болка очи на Скутър. Сграбчи ключа и най-накрая се осмели да го погледне. С облекчения видя, че сега слабичкият мъж се усмихваше под мустак.

— Имаш ли нещо против? — попита Хоган.

— Нямам нищо против, странниче — навий ги, ако искаш.

Хоган се ухили и завъртя ключа. Първоначално всичко беше наред, последва серия от тихи, резки изщраквания и той видя как основната пружина се навива. След третото завъртване последва щрак? Някакъв звук отвътре и ключът просто се завъртя, без да срещне никаква съпротива в дупката си.

— Виждаш ли?

— Да — каза Хоган. Той остави челюстта на тезгяха. Тя остана върху невероятните си оранжеви крака съвършено неподвижна. Хоган побутна стиснатите кътници от лявата страна с крайчеца на мазолестия си пръст. Челюстите на зъбите се отвориха. Единият оранжев крак се повдигна и направи нерешително половин крачка напред. След това зъбите спряха да се движат и цялата машинария се сгромоляса.

Тракащата челюст застана на ключа си, наклонена, разкривена усмивка, идваща от средата на ничията земя. След миг или два, големите зъби се затвориха с бавно изщракване. И това бе всичко.

Хоган, който никога през живота си не бе изпитвал никакви предчувствия, изведнъж бе обзет от ясна и зловеща увереност, от която му се повдигна.

След една година, този човек ще е прекарал осем месеца в гроба си и ако някой изкопае ковчега и отвори капака му, ще види зъби, точно като тези и те ще стърчат от изсушеното му мъртво лице като емайлиран капан.

Той погледна очите на Скутър, които блестяха като матови бисери, в потъмнели обкови и изведнъж почувства, че вече не става дума дали иска да се махне оттук, той трябваше да се разкара оттук.

— Е, добре — каза той (като се надяваше отчаяно, че Скутър няма да му подаде ръка за сбогом), трябва да тръгвам. Желая ви късмет, сър.

Скутър протегна ръка, но не за ръкостискане. Вместо това, той отново превърза с гумената лента Тракащата челюст (Хоган нямаше представа защо, тъй като челюстта така или иначе бе развалена), сложи я върху смешните ѝ картонени крачета и я побутна по издрасканата повърхност на тезгяха.

— Благодаря ви много — каза той. — Може да вземете и тези зъби. Безплатно.

— О... добре, благодаря, но не мога да приема такъв...

— Разбира се, че можете — каза Скутър. — Вземете я и я подарете на момчето си. То ще се изкефи страхотно, ако я сложи на рафт на библиотеката си, даже ако не работи. Познавам добре момчетата. Нали съм отгледал три.

— Откъде знаете, че имам син? — попита Хоган. Скутър му намигна. Жестът бе ужасяващ и едновременно с това патетичен.

— Видях го на лицето ти — каза той. — Хайде, вземи я.

Вятърът отново напираше, този път достатъчно силно, че да заскърцат дъските на сградата. Песъчинките, които се удряха в прозорците бяха като малки снежинки. Хоган вдигна тракащата челюст, като я хвана за пластмасовите крачета и отново се учуди колко е тежка.

— Заповядай — Скутър извади изпод тезгяха книжна кесия, смачкана и набръчкана като чертите на собственото му лице. — Пъхни я тук. Имаш много приятно яке. Ако напъхаш зъбите в джобовете си, те ще провиснат.

Той остави пакета на тезгяха, сякаш разбираше, че Хоган иска на всяка цена да избегне докосването до него.

— Благодаря ти — каза Хоган. — Прибра Тракащата челюст в пакета и зави горната му част. — Джак също ти благодари — това е синът ми.

Скутър се ухили и разкри фалшиви зъби (но съвсем не толкова големи) като тези в книжната кесия.

— Удоволствието беше мое, господине. Внимателно шофирайте, докато се измъкнете от бурята. Щом се доберете до подножието на хълма, няма да имате проблеми.

— Зная. — Хоган се изкашля. — Още един път благодаря. Надявам се... че скоро ще се оправите.

— Би било много приятно — каза предизвикателно Скутър, — но не мисля, че картите го показват, нали?

— Ами... аз да си тръгвам. — Хоган осъзна, че изобщо няма представи как да завърши тази среща. — Желая ти всичко най-хубаво.

Скутър кимна.

— И на теб.

Хоган се оттегли към вратата, отвори я и му се наложи да се вкопчи в нея, докато вятърът се опитваше да я изтръгне от ръката му и да я тръшне в стената. По лицето му се посипа ситен пясък и той затвори очите си, за да не пострада.

Успя да излезе, затвори врата сред себе си и вдигна ревера на наистина хубавото си спортно яке над устата и носа си, докато прекосяваше верандата, спусна се по стълбите и се отправи към фургона Додж — специално изпълнение, — паркиран точно зад колонките на бензиностанцията. Вятърът разроши косата му, а пясъкът сякаш жулеше бузите му.

Той заобикаляше фургона, за да стигне до шофьорското място, когато някой го подръпна за ръката.

— Господине! Хей, господине!

Той се обърна. Бе русолявият младеж с бледото, плъховидно лице. Той се бе прегърбил под вятъра и навяващия пясък. Бе облечен

само с фланелка и чифт избелели джинси Ливай Строс 501. Някъде зад него госпожа Скутър мъкнеше към задната врата на магазина едно мърляво животно с впита във врата верижка. Ууф — койотът от Минесота — приличаше на изпосталяло от глад кученце порода немска овчарка — завързак при това.

— Какво? — изкрещя Хоган, разбирайки много добре за какво става дума.

— Ще ме вземете ли със себе си? — хлапето се опита да надвика вятъра.

Хоган обикновено не вземаше автостопаджии — поне не след един следобед. Преди пет години бе спрял, за да вземе едно момиче в предградията на Тонопа. Когато я видя, застанала покрай пътя, момичето приличаше на един от тъжните образи по плакатите на УНИЦЕФ. Тя изглеждаше така, сякаш майка ѝ и последната ѝ приятелка бяха загинали едновременно в пожар преди седмица. Щом влезе в колата, Хоган осъзна, че тя има кожата и безумните очи на надрусан до дупка наркоман. Но тогава бе прекалено късно. Тя тикна пистолет в лицето му и поиска портфейла му. Пистолетът бе стар и ръждясал. Ръкохватката му бе опакована в изтъркана изолационна лента. Хоган се съмняваше, че пистолетът е зареден или ще произведе изстрел, но трябваше да се грижи за жена си и сина си в Лос Анджелис, и даже да бе ерген, сто и четиридесет долара не си струваха да рискува живота си. Изобщо не се замисли дали да ги пожали или не, въпреки, че тъкмо се утвърждаваше на новата си работа и сто и четиридесет долара му се струваха много по-важни, отколкото сега. Подаде на момичето портфейла си. Приятелят ѝ бе паркирал до фургона (тогава той караше Форд Еконолайн, който изобщо не можеше да се сравнява със сегашния му Додж — специална изработка с всички екстри) в мръсен син Шеви Нова. Хоган попита момичето дали ще остави шофьорската му книжка и снимките на Лита и Джак.

— Я се шибай, бе готин — му каза тя и го зашлеви силно в лицето със собствения му портфейл, преди да излезе и да изтича до синята кола.

Автостопаджиите можеха да му докарат само неприятности.

Но бурята бе силна и това момче нямаше даже връхна дреха. Какво можеше да му каже? Я се шибай, готин, скътай се под някоя скала заедно с останалите гущери, докато утихне вятърът?

— Добре — каза Хоган.

— Благодаря ти, човече! Много ти благодаря.

Момчето се затича към предната врата, опита я, и тъй като бе заключена, не успя да я отвори и тогава то просто застана до колата с вдигнати чак до ушите рамене, чакаше да го пусне. Вятърът повдигна крайчеца на фланелката му като платно и разкри слабия му, осеян с пъпки гръб.

Хоган погледна към Магазина и Крайпътния зоопарк на Скутър, докато заобикаляше фургона, за да влезе на шофьорското място. Скутър стоеше до прозореца, загледан в него. Той вдигна тържествено ръка, с длан към него. Хоган му махна за поздрав, след това вкара ключа в стартера и го завъртя. Той отвори вратата, натисна копчето за автоматично отваряне на вратите, което се намираше до копчето за отваряне на прозорците и махна на момчето да влезе вътре.

То отвори, след това трябваше с всички сили да затвори вратата, която вятърът сякаш се опитваше да отвее нанякъде. Поривистият вятър виеше около фургона и даже го разклати така, че фургонът започна да се надига от едната страна на другата.

— Слава Богу — промълви момчето и прекара пръсти през косата си (вятърът бе отвял връзката от гуменката и сега косата му се спускаше върху раменете в сплъстени кичури). — Каква буря само, а? Страхотна.

— Да — каза Хоган. Между двете предни седалки имаше конзола — всъщност, в рекламните брошури тези седалки се наричаха „капитански столове“ и Хоган остави книжната кесия в една от поставките за чаши. След това завъртя ключа и колата веднага запали. Моторът започна равномерно да буботи.

Момчето се завъртя в седалката си и огледа изпитателно задната част на фургона. Имаше легло (сега сгънато като кушетка), малка газова печка, няколко шкафчета, в които Хоган държеше различните мостри и тоалетна кабинка в дъното на фургона.

— Не е от най-нагъчканите места — каза момчето. — С всички удобства. — Накъде пътуваш?

— Лос Анджелис.

Момчето се ухили.

— Страхотно, по дяволите! И аз съм за там. — Той извади пакета „Мерит’с“, който бе купил преди малко и извади една цигара.

Хоган бе запалил фаровете и включил автоматичния скоростен лост в движение. Сега той отново превключи лоста на нулево положение и се обърна към момчето.

— Хайде да се разберем за някои неща — каза той. Момчето изгледа Хоган с широко отворените си, невинни очи.

— Разбира се, готин, няма проблеми.

— Първо, обикновено не вземам автостопаджии. Имам лош спомен отпреди няколко години. Може да се каже, че бях имунизиран срещу тях. Ще те закарам до подножието на хълмовете в Санта Клара, но това ще е всичко. Има спирка за камиони от другата страна на пътя. Близо е до бариерата за пътни такси. Там ще се разделим. Съгласен?

— Разбира се. Нямах проблеми. — Продължаваше да го гледа с широко разтворени очи.

— Второ, ако толкова ти се пуши, можем да се разделим още сега. Това ясно ли ти е?

За миг Хоган зърна другото изражение на момчето (и даже при краткото им познанство, Хоган бе готов да се обзаложи, че той има два коренно различни погледа), сега бе зърнал наглия, внимателен поглед. След това пред него отново бе самата невинност, която го гледаше с широко разтворени очи, просто безвреден бежанец от Света на Уейн. Той пъкна цигарата зад ухото си и показа на Хоган празните си ръце. Когато ги опъна, Хоган забеляза татуировката на лявата ръка на момчето: Деф Лепърд завинаги.

— Никакви цигари — каза момчето. — Разбрано.

— Много добре. Бил Хоган. — Той протегна ръката си.

— Брайън Адамс — каза момчето и стисна ръката на Хоган за миг.

Хоган отново включи колата в движение и бавно се отправи към шосе номер 46. Докато завиваше, очите му за миг зърнаха касетата, която лежеше на арматурното табло. Тя бе „Безразсъден“ на Брайън Адамс.

Разбира се, помисли си той. Ти си Брайън Адамс, а аз съм Дон Хенли. Преди малко се отбихме в Магазина и Крайпътния Зоокът на Скутър, за да съберем малко материал за следващите ни албуми, нали, готин?

Докато пътуваше към магистралата, като се напрягаше с всички сили, за да вижда през прашния вятър, той усети, че отново мисли за

онова момиче от Тонопа, което го зашлеви през лицето със собствения му портфейл, преди да изчезне. Спомни си го с много неприятно чувство.

След това един силен порив на вятъра за малко да го избута в платното на изток и той се съсредоточи върху шофирането си.

Пътуваха известно време в тишина. Когато Хоган погледна надясно, видя, че момчето се е отпуснало назад със затворени очи — може би спеше, може би дремеше, може би просто се преструваше, тъй като не искаше да говори. Това бе добре дошло за Хоган, и той също не искаше да приказва. Преди всичко, той не знаеше за какво би могъл да си приказва с господин Брайън Адамс, от Никъде, САЩ. Беше ясно, че младият господин Адамс няма нищо общо с пазара на етикети или с универсалния компютър за разчитане кода на всички продукти, които Хоган продаваше. От друга страна, самото оставане в своето платно от пътя се бе превърнало в доста сериозно предизвикателство.

Както бе предупредила и госпожа Скутър, бурята се засилваше. Пътят бе се превърнал в неясна оптическа измама, пресичана на неравни интервали от ивици пясък. Тези ивици бяха като „легнали полицаи“ за убиване на скоростта и те принудиха Хоган да пълзи с не повече от четиридесет километра в час. Трябваше да се примири с това. На места пясъкът се бе разпрострял равномерно по повърхността на пътя и го скриваше и тогава Хоган трябваше да шофира с около двадесет километра в час, като се ориентираше по неясните светлини на габаритите си, които се отразяваха в пътните ограничители.

От време на време някоя приближаваща кола или камион излизаше от навяващия пясък като праисторическо привидение с широко блеснали очи. Едно от тези привидения, стар Линкълн Марк IV, голям като кабина на камион, се движеше точно по средата на шосе № 46. Хоган натисна клаксона и завъртя надясно, като почувства как пясъкът скърца под гумите, почувства как устните му се отлепят от зъбите в безпомощна гримаса. Точно когато бе уверен, че насрещната кола ще го натика в канавката. Линкълнът влезе в собственото си платно, оставяйки точно толкова разстояние, колкото Хоган да се промуши със своята кола. Стори му се, че чу как бронята му целуна задната броня на Марк IV, но като се има предвид пронизителния, непрестанен вой на вятъра, може би просто всичко бе плод на собственото му въображение. Той зърна другия шофьор — плешив

старец, който седеше напрегнат зад волана и се взираше в навяващия пясък с концентриран, почти маниакален поглед. Хоган размаха юмрук към него, но дядката даже не го удостои с поглед. Вероятно той даже не е осъзнал, че съм тук, помисли си той, да не говорим, че така и не е разбрал, че за малко щеше да ме удари. В продължение на няколко секунди едва успя да задържи колата върху шосето. Чувстваше как пясъкът стърже все по-силно десните колела на фургона, чувстваше как колата занася и за малко да се обърне. Инстинктивно искаше да натисне с всичка сила кормилото наляво. Вместо това даде газ и колата се стрелна в тази посока, почувства как потта просмуква последната му чиста риза под мишниците. Най-накрая стърженето на гумите намаля и той разбра, че отново контролира фургона. Хоган въздъхна дълбоко с облекчение.

— Страхотен си зад волана, човече.

До такава степен бе фокусирал вниманието си върху шофирането, че бе забравил спътника си и от изненада за малко да завърти волана пълно наляво, с което отново щяха да попаднат в опасност. Той се обърна встрани и видя, че русолявото момче го наблюдава. Сиво-зелените му очи втренчено го гледаха с непонятен блясък, изобщо не бяха сънливи.

— Въпрос на късмет — каза Хоган. — Ако имаше къде да отбия, щях да го направя — но такъв е пътят. До отбивката при Сами е все така. Щом се доберем до подножието на хълма, ще стане по-добре.

Той не добави, че може да им потрябват три часа, за да прекосят стотината километра, които ги делят от хълмовете.

— Ти си търговски пътник, нали?

— Ясно като кристал.

Искаше му се, хлапето да не приказва. Искаше да се концентрира върху шофирането си. Габарити и халогенни фарове изникнаха пред тях от сумрака като жълти призраци. Те бяха следвани от един Ирок Z с калифорнийски номера. Фургонът и колата пъплеха един след друг като стари дами в коридора на старчески дом. С крайчеца на окото си Хоган видя как момчето взема цигарата иззад ухото си и започва да си играе с нея. Настина, Брайън Адамс. Защо това хлапе му бе пробутало фалшиво име?

Беше сякаш сцена от стар филм, филм, който обикновено можеш да видиш по някоя от късните прожекции, черно-бял криминален

филм, където пътуващият търговец (вероятно изпълнен от Рей Милънд) качва в колата опасния млад негодник (в изпълнение, да кажем на Ник Адамс), който току-що е избягал от затвора Габс, или Дийт, или някое подобно място...

— Какво продаваш, шефе?

— Етикети.

— Етикети?

— Точно така. Тези с универсалния код на продуктите. Малкият правоъгълник с предварително определен брой черни ивици.

Момчето изненада Хоган с това, че кипна.

— Разбира се, че ги знам — минават ги с някакво електрическо око в супермаркета и цената се показва по магичен път, нали?

— Да. Само че не е магия и не е електрическо око. Става дума за лазерен скенер. Продавам и тях. Както големите, така и портативни.

— Далече си стигнал, тарикат. — Саркастичната нотка бе едва доловима... но бе там.

— Брайън?

— Да.

— Името ми е Бил, не е човече, не е готин, и със сигурност не е тарикат.

Откри, че все по-силно и по-силно му се искаше да се върне обратно във времето до магазина на Скутър и да откаже, когато това хлапе го помоли да го вземе със себе си. Семейство Скутър не бяха лоши хора, те щяха да го оставят при себе си, докато бурята утихне на сутринта. Може би даже госпожа Скутър щеше да му даде възможност да припечели пет долара, като се грижи за паяка, гърмящите змии и Улф, Знаменития Койот от Минесота. Хоган осъзна, че тези сиво-зелени очи му се нравят все по-малко и по-малко. Той сякаш чувстваше тежестта им върху лицето си, като две камъчета.

— Да, Бил. Бил Етикетения тарикат.

Бил не отговори. Хлапето стисна пръстите си и протегна ръцете си назад, така че кокалчетата му изпукаха.

— Е, добре, както майка ми някога казваше — може да не е много, но си изкарваш прехраната. Нали, Етикетен тарикате?

Хоган изръмжа нещо неразбираемо и се концентрира върху шофирането. Чувството, че бе допуснал грешка, се бе превърнало в увереност. Когато бе качил онова момиче, Господ ѝ позволи да се

измъкне ненаказана. *Моля те, Господи, започна да се моли той. Дай ми още един шанс, Господи. По-добре, дано да греша за това момче — дано това да е параноя, предизвикана от ниското атмосферно налягане, силния вятър и съвпадението на име, което не може да бъде чак толкова рядко срещано.*

От насрещната посока към тях се приближи огромен камион Мак, сребърният булдог върху решетката сякаш се вираше в носещия се във въздуха ситен пясък. Хоган завъртя надясно, докато почувства как пясъкът, струпан по края на пътя отново започна лакомо да гризе гумите му. Огромният сребрист контейнер, който Мак теглеше, блокираше всичко от дясната страна на Хоган. Беше на двадесетина сантиметра, може би даже по-малко и сякаш се изнизваше покрай него цяла вечност.

Когато най-накрая ги отмина, русолявото момче попита:

— Изглежда, че изкарваш достатъчно много, Бил — фургон като този ти е струвал най-малкото тридесет бона. Защо тогава...

— Излезе ми много по-малко. — Хоган не знаеше дали Брайън Адамс може да почувства ледената нотка в гласа му, но той сигурно би могъл. — Повечето от нещата вътре съм ги направил сам.

— И все пак, сигурно не си го закършил чак толкова. Защо тогава не се възнесеш нагоре, в дружелюбните небеса и не пътуваш все пак със самолет?

Това бе въпрос, който понякога Хоган си задаваше в дългите пусти километри между Темпе и Тъксън или Лас Вегас и Лос Анджелис. Въпросите, които трябва да си зададеш, когато не можеш да намериш нищо друго по радиото, освен скапани вариации на синтесайзър или до болка познати стари парчета и нямаш друг избор, освен да пуснеш касетата на последния бестселър от „Романи на касета“, когато няма какво да погледнеш, с изключение на километри сухи дерета или шубраци, всичките собственост на чичо Сам.

Би могъл да каже, че опознава по-добре клиентите си и нуждите им като обикаля през страната, където те живеят и продават стоките си, и това щеше да бъде истината, но не това бе причината. Би могъл да каже, че да ровичка из куфарите с мостри, които бяха прекалено обеимисти, за да се вместят под самолетната седалка, бе мъчителна работа, а когато му се наложи да ги изчаква да се появят на лентата на другия край на залата също бе приключение (веднъж един кашон с пет

хиляди етикета за безалкохолни напитки се озова в Хило, Хавай, вместо в Хилсайд, Аризона). Това също бе истина, но не бе причината.

Причината бе, че той бе на борда на самолет на авиокомпанията Уестърн Прайд, който отвеждаше пътници на работа, но се разби в планинска местност на север от Рено. Шест от деветнадесетте пасажера на борда и двамата членове на екипажа загинаха. Хоган се отърва със счупване на гръбначния стълб. Прекара шест месеца на легло и още десет в тежък корсет, който съпругата му Лита наричаше Желязната Девица. Те (независимо кои бяха тези те) казваха, че ако те хвърли кон, трябва пак да го яхнеш. Уилям И. Хоган каза, че това е глупост и с изключение на полета до Ню Йорк, за да присъства на погребението на баща си, полет, през който бе стиснал юмруци до побеляване на кокалчетата на пръстите и бе глътнал два валиума, не бе пътувал повече със самолет.

Той се върна от спомените веднага, като осъзна две неща: сега, след като големият Мак бе преминал, бе сам на целия път и момчето продължаваше да го гледа изпитателно в очакване да му отговори на въпроса.

— Имах неприятно преживяване с един самолет, който трябваше да ме отведе на работа — каза той. Оттогава предпочитам транспорт, където можеш да отбиеш в крайпътното платно, ако ти откаже моторът.

— Сигурно си преживял много страхотии. Бил, човеко — каза хлапето. — В гласа му прозвуча нотка на престорено съжаление. — А сега, съжалявам, че трябва да ти кажа, те очаква още една. — Последва рязко метално изщракване. Хоган погледна и не се изненада, когато видя, че момчето държи сгъваем нож с блестящо двадесетсантиметрово острие.

О, по дяволите. Сега, когато опасността бе пред него, той не се почувства изплашен. Само уморен. О, по дяволите и само на шестстотин километра от дома. Проклет да е.

— Отбий встрани, Бил, тарикатино. Леко и бавно.

— Какво искаш?

— Ако наистина не знаеш отговора на този въпрос, значи си поглупав, отколкото изглеждаш. — По крайчеца на устните на момчето заигра лека усмивка. Самоделната татуировка на ръката на момчето се накъдри, когато мускулът под нея потрепна. — Искам ти мангизите и

искам и подвижния ти бардак, поне за известно време. Но не се притеснявай — има отбивка за камиони недалеч оттук. Където е кръчмата на Сами. Близко до бариерата, където се събират пътните такси. Все ще те качи някой. Хората, които не спират ще те изгледат така, сякаш си кучешко лайно, което са открили на обувките си. Разбира се, че ще трябва да ги помолиш малко, но съм сигурен, че в крайна сметка ще те качат. Сега отбий встрани.

Хоган се изненада, че се чувства едновременно ядосан и безкрайно уморен. Беше ли ядосан оня път, когато момчето бе откраднало портфейла му? Не можеше да си спомни със сигурност.

— Не ми размахвай тази чекийка — каза той, като се обърна към момчето. — Когато ме помоли да те кача, аз те взех веднага и изобщо не съм те заставял да ме молиш. Ако не бях аз, щеше все още да гълташ пясък и да махаш с ръка някой да спре и да те вземе. Защо просто не се откажеш от тази работа. Ние...

Момчето внезапно замахна напред с ножа си и Хоган почувства изгаряща болка през дясната си ръка. Фургонът се завъртя, след това се разтресе, тъй като премина през още един от легналите пясъчни полицаи.

— Отбий, казах. Или ще слезеш от колата, етикетен тарикат или ще се озовеш в най-близкото дърво с прерязано гърло и с едно от твоите приспособления за разчитане на етикети, набито в задника ти. И искаш ли да знаеш нещо? Ще пуша по целия път до Лос Анджелис и всеки път, като си изпуша цигарата, ще загасям фаса в проклетото ти арматурно табло.

Хоган погледна ръката си и видя диагонална струйка кръв, която започваше от последното кокалче на ръката му до основата на палеца. Отново нахлу гневът... само че сега това бе истинска ярост и ако продължаваше да се чувства отпаднал, умората вече бе останала в тази ирационална ситуация някъде далеч зад него. Той се опита да призове образите на Лита и Джак, за да приглуши това чувство, преди то да надделее и да го накара да извърши някакво безумие, но образите им бяха размазани и нефокусирани. В съзнанието му имаше ясен образ, но това не облекчаваше нещата — това бе лицето на момчето, което срещна на излизане от Тонопа, момчето с грозно зейналата уста под очите на тъжно дете от благотворителен плакат, момчето, което му бе

казало „Я се шибай, бе готин!“ преди да го зашлеви през лицето със собствения му портфейл.

Той натисна педала за газта и фургонът се понесе по-бързо. Червената стрелка показваше около петдесет километра.

Момчето изглеждаше учудено, след това стъписано, след това ядосано.

— Какво правиш? Казах ли да отбиеш? Искаш вътрешностите ти да се изсипят в скута ти или нещо подобно?

— Не зная — каза Хоган. Продължи да натиска педала на газта. Сега стрелката трептеше над шестдесет километра. Фургонът премина през серия от малки дюни и потрепера като трескаво куче. — Какво искаш, момче? Искаш да си счупиш врата ли? Необходимо е само едно завъртане на волана. Аз съм си затегнал колана, но виждам, че ти си забравил своя.

Сиво-зелените очи на момчето бяха сега широко отворени, блестяха с някаква смесица от страх и ярост. Тези очи казаха: ти трябваше да отбиеш. Точно това трябва да стане, щом насоча нож към тебе — ти не го ли знаеш?

— Ти няма да посмееш да ни блъснеш — каза момчето, но на Хоган му се стори, че той се опитва сам да си повярва.

— Защо не? — Хоган отново се обърна към момчето. — В края на краищата съм сигурен, че ще се измъкна, а фургонът е застрахован. Можеш да опиташ, ако искаш, задник такъв. Какво ще кажеш за това?

— Ти — започна момчето, но очите му се разшириха и той загуби всякакъв интерес към Хоган. — Внимавай! — изкрещя то.

Хоган погледна бързо напред и видя четири огромни бели фара, които сочеха точно към него през летящия пясък навън. Това бе някаква цистерна, вероятно превозваше бензин или пропан. Клаксон прониза въздуха, като писък на гигантска, разярена гъска. Уау уау уау!

Фургонът се бе отклонил наляво, докато Хоган се разправяше с момчето, сега той бе наполовина в насрещното платно. Той завъртя волана рязко надясно, знаеше, че това няма да му помогне, знаеше, че вече е прекалено късно, но приближаващият камион също се движеше, също отби встрани, точно така, както Хоган се опита да отклони, за да пропусне Марк IV. Двете возила танцуваха едно покрай друго през навяващия пясък на една боя разстояние. Хоган почувства, че десните им колела отново захапват пясъка и знаеше, че този път няма никакъв

шанс да задържи фургона на пътя — не, при условие, че се движеше с шестдесет и пет километра в час. Докато неясните очертания на огромната стоманена цистерна (Картър — доставки за ферми и органични торове бе написано от едната ѝ страна) се доближаваха, той почувства, как воланът му се изплъзна от ръцете и продължи да се изплъзва вдясно. А с крайчеца на окото си видя как момчето се надвесва към него с ножа си.

Какво ти става, бе момче, да не си полудяло? — искаше да изкрещи той на момчето, но това щеше да бъде глупав въпрос, даже ако имаше достатъчно време, за да го произнесе. Разбира се, че това момче бе абсолютен перко — трябваше само да се вгледаш в тези сиво-зелени очи, за да го видиш. Самият Хоган сигурно не е бил с всичкия си, когато взе това момче със себе си, но всичко това нямаше никакво значение сега, сега той бе изправен в ситуация, с която трябваше да се справи и ако си позволи лукса да помисли, че всичко това не може да се случи именно на него — ако си позволи да помисли, че всичко това става с някой друг, дори само за една секунда — вероятно щяха да го открият на следващия или по-следващия ден с прерязано гърло и изкълвани от лешоядите очи. Това наистина се случваше, това бе нещо истинско.

Момчето се опита с всички сили да забие острието във врата на Хоган, но точно в този момент фургонът започна да се накланя, като навлизаше все по-дълбоко в пълното с пясък дере. Хоган отстъпи назад от острието, като изцяло пусна волана и си помисли, че се е измъкнал невредим, докато не почувства топлата влага на кръвта да напоява едната страна на врата му. Ножът бе разпорил дясната му буза от челюстта до слепоочието. Той замахна с дясната си ръка, опита се да хване китката на момчето и тогава предното ляво колело на фургона се удари в скала с размера на телефонна кабинка и фургонът подскочи високо и рязко, като кола на каскадьор в някой от тези филми, които това момче без корени несъмнено харесваше. Той се завъртя във въздуха, и четирите колела продължиха да се въртят, все още със скорост четиридесет и пет километра в час и Хоган почувства как коланът му се заключва болезнено върху гърдите и корема му. Сякаш наново изживя самолетната катастрофа — сега, както и тогава, той просто не можеше да осъзнае, че всичко това наистина се случва.

Момчето, отхвърлено напред и нагоре, продължаваше да стиска ножа. Главата му се удари в покрива, когато таванът и подът на фургона си размениха местата. Хоган видя, че лявата му ръка маха ожесточено във въздуха и с учудване осъзна, че момчето все още се опитва да го прониже. Той бе от породата на гърмящите змии, Хоган бе прав за това, но никой не изцеждаше отровата му.

След това фургонът се удари в пустинния чакъл, който сякаш отрязва багажника и главата на момчето се удари в тавана отново, много по-силно този път. Ножът бе избит от ръката му. Шкафовете в задната част на фургона се разтвориха, като разпиляха навсякъде хартиени мостри и лазерни уреди за разчитане на етикети. Хоган долови неясно някакъв нечовешки писък — дългия, повлечен рев на покрива на фургона, който се плъзгаше по чакълестата пустинна повърхност на далечната страна на дерето — и си мислеше: Значи така се чувстваш, когато си вътре в консервна кутия и някой използва отварачката.

Предното стъкло се разпука и хлътна навътре във формата на увиснал щит, замъглен от милион зигзагообразни пукнатини. Хоган затвори очи и ги скри с ръце, за да предпази лицето си, докато фургонът продължаваше да се търкаля, влачейки се по страната на Хоган толкова дълго, че разтроши страничния прозорец на шофьора и се напълни с камъни и прашна пръст, а след това с клатушкане се изправи отново. Залюля се така, сякаш щеше да се наклони към страната на момчето... след това спря.

Хоган остана на мястото си, напълно неподвижен, с широко отворени очи, с ръце, впити в седалката си, чувстваше се като Капитан Кърк след нападение на Клингън. Усети, че skutът му е пълен с боклуци, парчета стъкло и още нещо, но отначало не можа да се ориентира какво е то. Почувства вятъра, който навяваше още пясък през строшените прозорци на фургона.

Миг след това видимостта му бе блокирана от някакъв бързо движещ се предмет. Предметът представляваше кълбо бяла кожа, кафява пръст, оголени кокалчета и червена кръв. Това бе юмрук и той удари Хоган право в носа. Болката бе рязка и внезапна, сякаш някой бе изстрелял сигнална ракета право в мозъка му. За миг бе заслепен от обилната бяла светлина. Зрението му започна да се връща, когато ръцете на момчето внезапно се свиха около врата му и той повече не можеше да диша.

Момчето, господин Брайън Адамс, от Никъде, САЩ се бе наклонил над поставката между предните седалки. По бузите и челото и носа му бе разплискана кръв, която се стичаше може би от десетина различни рани и се бе размазала като бойна боя. Сиво-зелените му очи бяха втренчени съсредоточено в Хоган с цялата ярост, на която е способно човешко същество.

— Виж какво направи, шибано копеле! — изкрещя момчето. — Погледни какво ми направи!

Хоган се опита да се измъкне и за малко да си поеме дъх, когато за миг хватката на момчето отслабна, но коланът му бе все още заключен, доколкото можеше да почувства, така че нямаше къде да се дене. Ръцете на момчето отново се заеха с него, и този път палците му се впиха в гръкляна му и го стискаха с всичка сила.

Хоган се опита да повдигне ръце, но ръцете на момчето, здрави като затворнически решетки, го блокираха. Той се опита да отблъсне ръцете на момчето, но те не се помръдваха. Сега чуваше още един вятър — високия, режещ ушите му вятър в собствената му глава.

— *Виж какво ми направи, глупав скапаняк! Кръвта ми изтича.*

Това бе гласът на момчето, но идваше някъде отдалеч.

Тоя ме убива, помисли си Хоган и някакъв глас му отвърна: Точно така, да те шибам, сладур.

Това отново върна гнева му. Той бръкна в скута си, за да види какво друго има освен пръст и стъкло. Бе книжна торба с някакъв обемист предмет — Хоган не можеше да си спомни какво точно има в нея. Хоган стисна здраво торбата и замахна с юмрука си нагоре, точно под брадичката на момчето. Удари го с цялата си сила разнесе се оглушителен трясък. Момчето изкрещя от болка и изведнъж хватката му около гърлото на Хоган внезапно се разслаби, тъй като то падна назад.

Хоган пое дълбоко дъх на пресекулки и чу звук, какъвто издава чайникът, когато ви призовава да го свалите от котлона. *Аз ли издавам такъв звук? Боже мой, аз ли съм това?*

Той пое още веднъж дъх. Устата му се напълни с прах и пясък, от който се закашля, но за него това бе избавление, подарено от небесата. Той погледна към юмрука си и видя Тракащата челюст, рязко откrojена върху кафявата торба. И изведнъж почувства, че тя се движи. Имаше нещо толкова изненадващо и шокиращо човешко в това движение, че

Хоган изпищя и веднага изгърва торбата, сякаш бе хванал човешка челюст, която се опитваше да говори на ръката му. Торбата удари гърба на момчето и след това падна върху килима на пода на фургона, докато „Брайън Адамс“ се надигна неуверено на коленете си. Хоган чу как гумената лента се разкъсва... и след това ясното, отчетливо щракане и тропане на самите зъби, които се отваряха и затваряха.

Сигурно някое колелце е излязло от релсите си, бе казал Скутър. Обзалагам се, че някой, който е достатъчно сръчен, ще може да ги поправи и те отново ще вървят и тракат.

Или пък един силен удар може да свърши цялата работа. Ако оцелея и отново се върна тук един ден, ще трябва да кажа на Скутър, че всичко, което е необходимо, за да поправиш счупения механизъм на Тракащата челюст, е да обърнеш фургона си и след това да я използваш, като удариш някакъв автостопаджия — психопат, който се опитва да те удуши. Толкова просто, че даже дете може да го направи.

Зъбите тракаха и щракаха в разкъсаната кафява торба, страните ѝ се издигаха и спускаха като ампутирани бял дроб, който не иска да умре. Момчето изпъгна към задната част на фургона, без да погледне към торбата, клатеше главата си наляво-надясно, опитваше се да я проясни. Кръвта се стичаше от кичурите на косата му в тънки струйки.

Хоган намери катарамата на предпазния колан и натисна копчето, за да се отключи. Нищо не стана. Квадратчето в центъра на закопчалката изобщо не поддаде, а самият колан бе стегнат като от спазъм, впиваше се в паласките на средната възраст над колана на панталона му и прорязваше диагонална линия през гърдите му. Той се опита да се разклати напред-назад в седалката си, като се надяваше, че това ще му помогне да отключи колана. Струйката кръв от лицето му се усили и той почувства как бузата му се вее напред-назад като парче изсъхнал тапет, но това бе всичко. Почувства как паниката се опитва да си пробие път през шока и изненадата и обърва глава през дясното си рамо, за да види какво смята да направи момчето.

Явно момчето нямаше намерение да направи нещо хубаво. Бе забелязало ножа в далечния край на фургона, където той лежеше сред купчина наръчници и брошури. То го сграбчи, отхвърли косата от лицето си и на свой ред погледна назад през рамо към Хоган. Момчето се хилеше и в усмивката му имаше нещо, от което топките на Хоган

едновременно се втвърдиха и свиха и той се почувства така, сякаш някой бе напъхал две костилки от праскови в гащите му.

А, ето че всичко е наред! — казваше усмивката на хлапето. — *За малко се бях разтревожил сериозно, но в крайна сметка нещата идват по местата си. Бях изгубил контрол и трябваше да импровизирам, но сега се връщаме към първоначалния сценарий.*

— Хвана ли се, Етикетен тарикат? — попита момчето през непрестанния вой на вятъра. — Сега те пипнах, нали? Хубаво, че пристегна колана си, нали? Много добре за мен.

Момчето се опита да се изправи, почти успя и тогава колената му не издържаха. По лицето му премина изражение на пълна изненада, толкова силна, че при други обстоятелства сигурно щеше да изглежда комична. След това то отметна прогизналата от кръв коса и отново започна да пълзи към Хоган, а в лявата си ръка стискаше дръжката на ножа, която представляваше имитация на кост. Татуировката Деф Лепърд хлътваше и се нагъваше с всяка извивка на отслабналия бицепс и напомняше на Хоган за начина, по който се надигаха и спускаха думите върху фланелката на Майра — НЕВАДА Е СТРАНАТА НА БОГА, всеки път, когато тя правеше някакво движение. Хоган сграбчи закопчалката на предпазния колан с две ръце и натисна с палци копчето по същия начин, по който хлапето бе вкопчило своите в гръкляна му. Никакъв отговор. Коланът бе като замръзнал. Той изви глава, за да погледне отново момчето.

Момчето се бе добрало до сгъваемото легло и след това спря. Изражението на дълбока, комична изненада, отново се бе появило на лицето му. То гледаше право пред себе си, което означаваше, че гледа нещо на пода и изведнъж Хоган си спомни за челюстта. Тя продължаваше да трака.

Той погледна надолу, за да види как Супер Тракащата Челюст излезе от отворения край на разкъсаната книжна торба върху смешните си оранжеви крачета. Кътниците, резците и кучешките зъби звучно щракаха нагоре-надолу и тракаха като лед в шейкър за коктейли. Обувките заедно с мъничките бели гети сякаш танцуваха по сивия килим. Хоган осъзна, че те му напомнят за степа на Фред Астер, който прекосява сцената и после се връща обратно. Фред Астер с бастунче под мишница и сламена шапка, дръзко нахлупена над едното око.

— О, по дяволите — каза момчето, като едва прикри усмивката си. — За това ли се пазареше там? Ще те убия, Етикетен тарикат, ще отърва света от навлек като тебе.

Ключът, помисли си Хоган. Ключът, с който се навива челюстта... той не се върти.

Изведнъж го осени още едно от онези видения и той разбра какво точно ще се случи. Момчето ще пресегне, за да пипне Тракащата челюст.

Челюстта рязко спря да върви и да трака. Просто си стоеше там, върху леко наклонения под на фургона, полуотворена. Макар и без очи, тя сякаш се взираше изпитателно в момчето.

— Тракаща челюст — се изненада господин Брайън Адамс, от Никъде, САЩ. Пресегна и я хвана с дясната си ръка, така както Хоган бе предположил, че ще направи.

— Ухапи го! — Изкрещя Хоган. — Отхапи веднага шибаните му пръсти!

Главата на хлапето отскочи назад, сиво-зелените му очи зяпнаха от удивление. Той погледна към Хоган за миг — с изражение на пълно учудване, след което започна да се смее. Смехът му бе писклив и пронизителен, съвършено допълнение към вятъра, който виеше през фургона и развяваше завесите му като дълги призрачни ръце.

— Ухапи ме! Ухапи ме! Ухааааапи ме! — пееше хлапето, сякаш това бе най-смешния виц, който бе чувал някога. — Хей, Етикетен Тарикат! А на мен ми се струваше, че аз съм си ударил главата!

Момчето взе дръжката на ключа в зъбите си и пхна показалеца на лявата си ръка между Супер Тракащата челюст. — Апи ме — каза той с нож между зъбите. Той се хилеше и мърдаше пръста си в огромната челюст.

— *Апи ме, о, не, апи ме!*

Зъбите не се помръднаха. Нито пък оранжевите крачета. Предчувствието на Хоган не се оправда, така както сънищата не се сбъдват, когато се събудиш. Момчето напъха пръста си между зъбите на Тракащата челюст още веднъж, започна да го изважда... след това започна да пици до пръскане на дробовете си.

— О, по дяволите! По дяволите! Копеле гадно!

За миг сърцето на Хоган подскочи в гърдите, но веднага осъзна, че въпреки че момчето все още пици, то всъщност се смее.

Надсмиваше му се. На него. Зъбите бяха останали съвършено неподвижни през цялото време. Момчето повдигна челюстта нагоре, за да я разгледа отблизо, като отново сграбчи ножа. Той размаха дългото острие пред Тракащата челюст, така както учител размахва показалката си към непослушен ученик.

— Не трябва да хапеш — каза той. — Това е много лошо поведе...

Едно от оранжевите крачета направи внезапна стъпка напред по изцапаната длан на момчето. В този миг челюстта се отвори и преди Хоган напълно да разбере какво става. Тракащата челюст се бе затворила върху носа на момчето.

Този път писъкът на Брайън Адамс бе истински — вик на агония и крайна изненада. Той замахна към челюстите с дясната си ръка, опита се да ги отблъсне, но те бяха така стиснати върху носа му, както бе заключен предпазният колан на Хоган. Кръв и разкъсан хрущял се разхвърчаха на червени струйки между кучешките ѝ зъби. Момчето полетя назад и за миг Хоган виждаше само тресящото се тяло, размаханите лакти и ритачите крака. След това той видя острието на ножа.

Момчето отново изпищя и седна. Дългата му коса бе паднала върху лицето като завеса, стиснатата Челюст стърчеше като кормилото на някакъв странен кораб. Момчето бе успяло по някакъв начин да напъха острието на ножа си между зъбите и това, което бе останало от носа му.

— Убий го! — изкрещя Хоган. Той бе обезумял, в един момент разбра, че сигурно е загубил разсъдъка си, но сега това нямаше значение. — Хайде, убий го!

Момчето изпищя — дълъг, пронизващ звук, сякаш от пожарна сирена и завъртя ножа. Острието изщрака, но преди това успя, макар и частично да разтвори безплътната челюст. Тя се откъсна от лицето му и падна в скута. По-голямата част от носа му падна заедно с нея.

Момчето отметна косата си назад. Сиво-зелените му очи бяха станали разногледни, той се опитваше да погледне към кървавия остатък в средата на лицето. Устата му бе провиснала надолу, вцепенена от болка, сухожилията на врата му бяха изпъкнали като въжета на повдигащи макари.

Момчето пресегна към челюстта. Тя чевръсто отстъпи назад на оранжевите си картонени крачета. Тя кимаше нагоре-надолу, сякаш маршируваше и се присмиваше на момчето, което сега бе седнало на петите си. Кръвта бе напоила предната част на фланелката му.

Момчето каза нещо, което потвърди увереността на Хоган, че той, Хоган е загубил разсъдъка си, защото само в една фантазия, породена от делириум, могат да се изрекат такива думи:

— Върди ми обратдо доса, кучи сид! — Момчето отново посегна към челюстта и този път тя се затича напред, под протегнатата му ръка, между разкрачените му крака и се заби в плътта му със сочно изщракване точно там, където синята избеляла тъкан се издуваше и свършваше ципът на джинсите му.

Очите на Брайън Адамс се разтвориха широко. Както и устата му. Ръцете му се изправиха на равнището на раменете широко разтворени и за миг той приличаше на някакъв странен имитатор на Ал Джолсън, който се готви да изпее „Мами“. Сгъваемият нож полетя зад рамото му към задната част на фургона.

— Исусе! Исусе! Исусуууууууу...

Оранжевите крачета заситниха така, сякаш танцуваха в шотландска танцова стъпка. Розовите челюсти на Супер Тракащата челюст кимаха бързо нагоре и надолу, сякаш казваха *да! да! да!* и после се клатеха напред и назад, също много бързо, сякаш казваха *не! не! не!*

— ... уууууууУУУУУУУ...

Когато джинсите на момчето започнаха да се разкъсват, а това, ако се съди по звука, изглежда не бе всичко, което се разкъсваше в този миг, Бил Хоган изгуби съзнание.

На два пъти дойде на себе си. Първият път сигурно бе малко по-късно, тъй като бурята продължаваше да вие и вие около фургона и бе почти толкова светло. Опита се да се обърне, но чудовищна болка прониза врата му. Контузия на врата в резултат на катастрофата, разбира се и сигурно не бе толкова лошо, колкото би могло да бъде... или ще бъде утре, между впрочем. Разбира се, при положение, че доживее до утре сутринта.

Момчето, трябва да погледна и да се уверя, че е мъртво. Не, няма нужда. Разбира се, че е мъртво. Ако не беше мъртво, ти нямаше да си жив.

Изведнъж чу звук някъде зад себе си — равномерно щракане и затваряне на зъбите.

Този път идват за мен. Свършиха с момчето, но са все още гладни, значи идват за мен.

Той сложи ръцете си върху катарамата на предпазния колан, но копчето за освобождаването му продължаваше да е безнадеждно развалено, а и ръцете му сякаш бяха загубили силата си.

Челюстта бавно се приближаваше към него — сега бе точно зад седалката му, доколкото можа да прецени по звука и обърканото съзнание на Хоган долови някаква рима в непрестанното ѝ щракане:

*Кликети-Кликети-кликети клак.
Ние сме зъбите и идваме пак!
Гледай ни само как можем да ходим,
Виж ни как сити бродим!
Обичаме сити обаче да бродим.
Хлапака изядохме ний най-напред.
Не се тревожи, сега е твой ред!
Изядохме него най-напред,
Не се тревожи, иде твоят ред!*

Хоган затвори очи. Тракането престана.

Сега се чуваше само непрестанният вой на вятъра и пясъка, който се удряше в смачканата страна на фургона. Хоган чакаше. След като измина цяла вечност, той чу единично изщракване, последвано от тихия звук на раздирана тъкан. Последва пауза, след това ново изщракване и отново се повтори звукът на раздирана тъкан.

Какво ли прави? Третият път, когато се разнесе изщракването, а след него и звукът от разкъсана тъкан, той почувства как гърбът на седалката му помръдна и разбра. Челюстта се изкачваше към него. Успяваше по някакъв начин да се покатери и сега бавно се приближаваше към него.

Хоган си спомни как челюстта щракна точно над издутината под ципа на джинсите на момчето и му се прииска отново да загуби съзнание. Пясъкът навяваше през разбитото предно стъкло и гъделичкаше бузите и челото му.

Щрак... храс. Щрак... храс. Щрак-храс.

Последното изщракване бе много близо. Хоган не искаше да погледне надолу, но не можеше и да се спре. Зад дясното му бедро, там където възглавничката на седалката срещаше облегалката, той видя широка бяла усмивка. Челюстта се придвижваше нагоре толкова бавно, че му се прииска да умре. Тя се отблъскваше с невидимите оранжеви крачета и като се залавяше с резците за сивата тъкан на седалката... се разтваряше и се отблъскваше на пресекулки нагоре.

Този път челюстта се впи в джоба на панталоните на Хоган и той отново припадна.

Когато за втори път дойде на себе си, вятърът бе стихнал и почти се бе стъмнило, небето бе потънало в странна пурпурна пелена, каквато Хоган никога не бе виждал преди в пустинята. Вихрушките пясък, които се носеха из пустинята там някъде зад хлътналите останки на предното стъкло приличаха на призрачни тичащи деца.

За миг той изобщо не можеше да си спомни нищо от това, което се бе случило, преди да се озове тук, последният ясен спомен, който имаше бе, че погледна индикатора на резервоара, видя, че е на една осма, след това погледна нагоре и видя пътен знак, на който пишеше: „Магазин и Крайпътен Зоокът на Скутър“ **БЕНЗИН БЪРЗА ЗАКУСКА СТУДЕНА БИРА. МОЖЕ ДА ВИДИТЕ И ЖИВА ГЪРМЯЩА ЗМИЯ!**

Той разбра, че известно време би могъл да остане в амнезия, ако пожелае, като си даде малко време, подсъзнателно би могъл даже да се ограда завинаги от някои опасни спомени. Но ще бъде опасно и ако не си спомни. Много опасно. Защото...

Вятърът отново започна да вие. В смачканата страна на фургона (неговата страна, на шофьора) започна да барабани пясък. Звучеше почти като

челюстта! челюстта! челюстта!

Крехката повърхност на безпаметното му състояние се разклати, като пропусна всичко пред себе си и изведнъж кожата на Хоган

изстина. Той тихо изстена, като си спомни звука

щрак

който издаде Тракащата челюст, когато се затвори върху топките на момчето и той неволно пристисна своите слабини, като очите му изплашено се въртяха в орбитите си, докато търсеше избягалата челюст.

Той не можа да я открие, но лекотата, с която раменете последваха движението на ръцете му бе нещо ново. Погледна бавно към скута си и бавно махна ръцете си от слабините. Предпазният му колан повече не го държеше като затворник. Коланът лежеше на пода на две парчета. Металната част, която бе блокирала бе останала някъде в катарамата, но до нея имаше само разкъсана червена тъкан. Коланът не бе срязан, той бе прегризан.

Той погледна в огледалото за задно виждане и видя още нещо: задните врати на фургона зееха отворени и на мястото, където лежеше момчето, бяха останали само неясните очертания от червено петно. Господин Брайън Адамс, от Никъде, САЩ, бе изчезнал.

Както и Тракащата челюст.

Хоган излезе бавно от фургона, като старец, страдащ от тежък артрит. Той откри, че ако си държи главата съвършено изправена, нямаше проблеми... но той забрави и когато я завъртя в една посока, последва серия от пронизващи болки във врата, раменете и горната част на гърба. Даже мисълта да отпусне главата си назад бе непоносима.

Той се отпрати бавно към задната част на фургона, наклони леко главата си над смачканата и обелена повърхност, слушаше и чувстваше как стъклото скърца под краката му. Той остана неподвижен цяла вечност на далечния край на фургона от страната на шофьора. Страхуваше се да се помръдне. Страхуваше се, че когато заобиколи фургона, ще види момчето приклепано на пети, стиснало нож в лявата ръка и ухилено с характерната си празна усмивка.

Но не можеше да остане повече там, като държи главата си върху контузения си врат като голяма бутилка нитроглицерин, докато се стъмни, така че най-накрая Хоган заобиколи фургона.

Никой. Момчето наистина бе изчезнало. Поне така му се стори отначало.

Вятърът виеше, развяваше косата на Хоган около натъртеното му лице, след това постепенно утихна. Тогава той чу рязък стържещ звук на около двадесетина метра отвъд фургона. Погледна в тази посока и видя как точно в този миг подметките на момчето изчезват зад пресъхналото речно корито. Гуменките бяха разперени като несръчно написано V. За миг те спряха движението си, сякаш това, което влачеше тялото на момчето се нуждаеше от кратка почивка, за да възстанови силата си и след това продължиха движението си напред с малки подскоци.

Изведнъж в съзнанието на Хоган изникна картина с ужасна, непоносима яснота. Той виждаше как Супер Тракащата челюст стои на оранжевите си крачета точно на ръба на старото речно корито, стоеше в гетите си толкова хладнокръвно, че и най-надменните Калифорнийски Стафиди в сравнение с тях приличаха на нещастни провинциалисти от Някъде си, Северна Дакота, стоеше в наелектризираната пурпурна светлина, която осветяваше безлюдните земи на запад от Лас Вегас. Тя здраво стискаше дебелия кичур от дългата русолява коса на момчето. Тракащата челюст го бе спасила.

Тракащата Челюст влачеше господин Брайън Адамс за Никъде, САЩ.

Хоган се обърна в другата посока и тръгна бавно по пътя, като държеше нитроглицериновата си глава изправена и неподвижна върху врата си. Пет минути му потрябваха, за да прекоси канавката и още петнадесет да го вземат на автостоп, но той успя в това време да свърши и двете работи. През цялото време, не погледна нито веднъж назад.

Девет месеца по-късно, в един горещ летен ден през юни, Бил Хоган отново се озова до Крайпътния Магазин и Зоокът на Скутър... само че мястото сега бе преименувано. ПРИ МАЙРА, бе написано сега на табелата. БЕНЗИН СТУДЕНА БИРА ВИДЕО. Под думите бе нарисован вълк — или може би това бе Ууф, който виеше срещу луната. Самият Ууф, удивителният Койот от Минесота, лежеше в клетка под сянката на верандата. Задните му крака бяха екстравагантно разкрячени и муцуната му лежеше върху лапите. Той не се изправи,

когато Хоган излезе от колата, за да напълни резервоара. От гърмящите змии и паяка нямаше и помен.

— Здравсти, Ууф — каза той, докато се изкачваше по стълбите. Затворникът в клетката се опъна на гърба си и дългият му червен език провисна съблазнително от устата му, докато той зяпаше към Хоган.

Магазинът изглеждаше сякаш по-голям и бе определено по-чист. Хоган предположи, че това бе частично поради това, че в този ден нямаше и следа от пясъчна буря, но това не бе всичко, например прозорците бяха измити, а това създаваше коренно различно впечатление. Дъсчените стени бяха заменени с чамова ламперия, която все още ухаеше на свежест и сочност. В задната част бе добавен снекбар с пет столчета. Витрината за сувенири и антиквариат бе все още там, но ги нямаше табакерите и заредените цигари, сирените и Праха за кихане на Доктор Уоки. Витрината сега бе пълна с видеокасети. На ръка бе написано:

КАСЕТИТЕ, НЕПОДХОДЯЩИ ЗА ДЕЦА СА СЪС
ЗНАКА Х И СА В ЗАДНАТА СТАЯ — АКО СИ НА
ОСЕМНАДЕСЕТ. АКО НЕ СИ — РАЗКАРАЙ СЕ ОТТУК.

Жената зад касата седеше обърната странично към Хоган, втрещена в калкулатора и просветващите цифри. За миг Хоган си помисли, че това е дъщерята на господин и госпожа Скутър — допълнение към трите момчета, за които Скутър бе споменал. Трудно бе да се повярва, че това би могла да бъде, че това е жената, чийто огромен бюст за малко да разкъса по шевовете фланелката, на която бе изписано НЕВАДА Е СТРАНАТА НА БОГА, но беше тя. Госпожа Скутър бе отслабнала най-малко с петнадесетина килограма и бе боядисала косата си в лъскав и блестящ орехокафяв цвят. Само бръчките от слънцето покрай очите и устата ѝ бяха същите.

— Бензин ли искате?

— Да. Налейте ми за петнадесет долара. — Той ѝ подаде двадесет долара и тя му издаде касовата бележка.

— Мястото изглежда доста различно в сравнение с последния път, когато бях тук.

— Откакто Скутър почина, настъпиха доста промени — съгласи се тя и извади пет доларова банкнота. Пресегна да му я подаде, тогава за първи път наистина се вгледа в него и се поколеба.

— Извинявайте... не сте ли оня тип, когото за малко щяха да убият в деня на бурята миналата година?

Той кимна и подаде ръката си:

— Бил Хоган.

Тя изобщо не се поколеба, просто подаде ръка и стисна здраво неговата. Смъртта на съпруга ѝ сякаш бе поправило настроението ѝ... или бе просто защото за нея промяната в живота ѝ най-накрая бе настъпила.

— Много съжалявам за съпруга ви. Изглеждаше голям добряк.

— Скут? Да, бе прекрасен човек, преди да се разболе — съгласи се тя. — Ами вие как сте? Оправихте ли се?

Хоган кимна.

— Близо месец и половина носех яка около врата — не ми бе за първи път, но сега съм наред.

Тя погледна към белега, който преполовяваше дясната му буза.

— Той ли направи това? Онова хлапе?

— Да.

— Порязал те е доста лошо. Чух, че се е претрепал в катастрофата, след това е допълзлял в пустинята, където е умрял. — Тя погледна Хоган изпитателно. — Това ли е истината?

Хоган се усмихна леко.

— Предполагам, че е нещо подобно.

— Джи Ти — той е щатският горски в тези краища — казва, че животните са го обработили доста сериозно. Пустинните плъхове се държат ужасно невъзпитано.

— Не зная какво стана с него по-нататък.

— Джи ми каза, че и собствената му майка няма да го разпознае. — Тя сложи ръка върху смалилия се бюст и го погледна сериозно. — Ако лъжа, тук да остана.

Хоган се засмя високо. През седмиците и месеците, които последваха след онази буря, това бе нещо, което му се случваше доста често. Понякога му се струваше, че след оня паметен ден, отношението му към живота се бе променило.

— Извадил си голям късмет, че не те е убил — каза госпожа Скутър. — Разминало ти се е на косъм. Сигурно Бог е бил с теб тогава.

— Точно така — съгласи се Хоган. — Той погледна към витрината с видеокасетите. — Виждам, че си разкарала сувенирите.

— Онези стари проклетии? Прав си. Това бе първото, което направих след като... — Очите ѝ внезапно се разтвориха. — О, Боже. Имам нещо, което си е Ваше. Ако го забравя, сигурно духът на Скутър ще се върне и ще ме преследва!

Хоган се намръщи от изненада, но жената вече бе зад тезгяха. Тя се изправи на пръстите на краката си и извади нещо от високия рафт над поставката с цигарите. Това бе, Хоган видя без изобщо да се изненада, Супер Тракащата Челюст. Жената я остави до касовия апарат.

Хоган изгледа тази замръзнала, безгрижна усмивка с дълбокото чувство, че вече е преживял всичко това. Ето я пред него, най-голямата Тракаща Челюст в света, тя стои в смешните си оранжеви обувки зад рекламата на „Слим Джим“, хладна като планински бриз и му се усмихва, сякаш иска да му каже:

Здравей, как си? Да не би да си ме забравил. Аз не те забравих, приятел. Изобщо не съм те забравила.

— Намерих я на верандата на следващия ден, след като отмина бурята — каза госпожа Скутър. Тя се засмя. — Старият Скутър обичаше да прави този номер — подари ти нещо, после ти го пъхва в торбичка с пробито дъно. Мислех си да я изхвърля, но той каза, че тя ти е подарък и че трябва да я запазя за теб някъде по рафтовете. Той каза, че пътуващият странник, който се е отбил веднъж, най-вероятно отново ще се отбие... ето те и тебе.

— Да — съгласи се Хоган. — Ето ме и мен.

Той взе челюстта и пъхна пръстта си между леко зейналите ѝ зъби. Прокара крайчеца на пръста си по кътниците и в съзнанието си сякаш чуваше гласа на момчето, господин Брайън Адамс от Никъде, САЩ да си тананика: *Ухати ме! Ухати ме Ухаааааапи ме!*

Дали зъбите бяха все още оцветени с избледнелия ръждив цвят на кръвта на момчето? Хоган си помисли, че виждаше нещо там, но може би това бе само сянката.

— Запазих го за Вас, само защото Скутър ми каза, че имате син. Хоган кимна.

— Точно така. — И, помисли си той, момчето все още си има баща. В момента в ръката си държа причината за това. Въпросът е, дали тя е извървяла целия този път на мъничките си оранжеви крачета, защото тук е нейният дом... или защото, по някакъв начин е знаела това, което Скутър е знаел? Че рано или късно, пътуващият странник се връща там, където някога се е отбил, така както убиецът отново посещава сцената на местопрестъплението.

— Е, добре, ако все още ги искаш, те са си твои — каза тя. За миг тя бе тържествено сериозна... след това се засмя. — По дяволите, сигурно щях да я изхвърля така или иначе, само че я забравих. Разбира се, тя все още е счупена.

Хоган завъртя ключа, който стърчеше от венеца ѝ. Той се завъртя два пъти, като изщрака леко, след това се завъртя безцелно в ключалката си. Счупена. Разбира се, че бе счупена. И щеше да си остане така, докато реши, че за известно време не иска да бъде развалена. И въпросът не бе как се бе върнала отново тук и въпросът не бе даже *защо*.

Въпросът бе: Какво искаше тя?

Той пхна пръста си отново в ухилената бяла стоманена челюст и прошепна:

— Ухапи ме — не искаш ли да ме ухапеш?

Челюстта просто си стоеше на страхотните си оранжеви крачета и се хилеше.

— Май че не може да говори — каза госпожа Скутър.

— Не — каза Хоган и изведнъж се усети, че си мисли за момчето, Брайън Адамс, от Никъде, САЩ. Напоследък се навъртаха много хлапета като него. Както и много възрастни, които се носеха по магистралите като семена на плевели, винаги готови да ти вземат портфейла, да ти кажат „Я се шибай, готин“ и да избягат. Можеш да престанеш да вземаш автостопаджии (той повече не вземаше случайни спътници), можеш да монтираш и алармена инсталация в къщата си (и това бе направил), но светът бе суров и в този свят самолетите понякога падаха от небесата и навсякъде можеха да изскочат някакви обезумели типове и винаги имаше място за една малка допълнителна застраховка. В края на краищата, той имаше жена.

И син.

Щеше да бъде хубаво, ако Джак има тази страхотна Тракаща челюст на бюрото си. Просто в случай, че нещо стане.

Просто за всеки случай.

— Благодаря ви, че сте я запазили — каза той, като повдигна внимателно Тракащата челюст за крачетата. — Мисля, че синът ми страшно ще ѝ се зарадва, даже и да е счупена.

— Благодарни на Скот, не на мен. Искаш ли торбичка? — ухили се тя. — Имам полиетиленова, без никакви дупки, гарантирам.

Хоган поклати глава и пъхна Тракащата челюст в джоба на спортното си яке.

— Така ще я нося — каза той и на свой ред ѝ се усмихна. — Да ми е под ръка.

— Както ви харесва. — Когато той вече се отправи към вратата, тя извика след него — Отбийте се пак някой път. Правя страхотни сандвичи с пилешка салата.

— Сигурен съм, че е така и непременно ще се отбия — каза Хоган. Излезе навън, спусна се по стълбите и застана за миг, усмихнат под горещото пустинно слънце. Чувстваше се превъзходно, напоследък се чувстваше доста често така. Бе стигнал до мисълта, че това е напълно в реда на нещата.

От лявата му страна, Ууф, удивителният койот от Минесота се изправи на крака, пъхна муцуната си през телената преграда на клетката си и излая. В джоба на Хоган, Тракащата челюст изщрака веднъж. Звукът бе тих, едва доловим, но Хоган го чу... и почувства как тя се движи. Той потупа джоба си.

— Спокойно, приятел — каза той меко.

Бързо прекоси двора, покатери се зад волана на новия си шевролет — фургон и се отправи към Лос Анджелис. Бе обещал на Лита и Джак, че ще се върне вкъщи до седем, най-късно осем, а той бе човек, който обичаше да спазва обещанията си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.